

De vrijheid van Nick Mason duurde nog geen minuut.

Hij was het zich toen nog niet zo bewust, maar terugkijkend op die dag zag hij dat de eerste drie stappen buiten de poort een periode van vijf jaar en achtentwintig dagen in de bak markeerden. Er was niemand meer die hem koeioneerde, niemand die hem in de gaten hield, niemand die hem oplegde wanneer hij waarnaartoe moest. Op dat ogenblik had hij kunnen gaan en staan waar hij wilde. Hij had een willekeurige kant op kunnen lopen. Maar er stond een zwarte Escalade te wachten, en toen hij eenmaal dertig passen had gedaan en het portier aan de passagierskant opendeed, was het weer gedaan met zijn vrijheid.

Mason had in feite een contract getekend. De meesten die een contract tekenen, weten wat er van hen wordt verwacht. Ze hebben de voorwaarden doorgenomen, snappen wat het werk behelst en weten wat hun te doen staat. Maar Mason kreeg niets te lezen, want zijn contract stond niet op papier, en in plaats van zijn handtekening te zetten gaf hij gewoon zijn woord, zonder enig besef van wat hij zich daarmee op de hals haalde.

Het liep tegen het eind van de middag. Een groot deel van de dag was heengegaan met het afhandelen van de gebruikelijke procedures. De vrijlating van gevangenen in de zwaarbewaakte gevangenis van Terre Haute. Typische gang van zaken: veel wachten tussendoor, bewakers die alle tijd nemen en niet van plan zijn zich te laten opjagen. Er waren nog twee gevangenen die zouden worden vrijgelaten en die stonden te trappelen om de poort achter zich te laten. Eén van hen had hij nooit eerder gezien. Niets bijzonders in een gevangenis met zoveel verschillende afdelingen. De andere man kwam hem vaag bekend voor. Iemand van de afdeling waar hij eerst had gezeten, voordat hij verhuisde.

‘Je komt vandaag vrij,’ zei de man. Het leek hem te verbazen. Met de meesten besprak je niet hoelang je nog moest zitten, maar aan de andere kant had het weinig zin om daar heel geheimzinnig over te doen. Deze man had Mason kennelijk als een langzitter ingeschat. Of misschien had hij dat van iemand anders gehoord. Het maakte Mason niet uit. Hij haalde zwijgend zijn schouders op en boog zich weer over de formulieren die moesten worden ingevuld.

Toen Mason daarmee klaar was, schoof de baliemedewerker een plastic doos naar hem toe. Er zaten de kleren in die hij aan had gehad toen hij hier arriveerde. Dat leek eeuwen geleden. Hij was hier in ditzelfde vertrek binnengekomen en had te horen gekregen dat hij zijn kleren in de doos moest doen. De zwarte spijkerbroek en het witte overhemd. Het voelde raar om de kaki gevangenskleren uit te trekken, alsof de kleur bij hem was gaan horen. De oude kleren bleken nog steeds te passen.

De drie mannen liepen gezamenlijk naar buiten. De betonnen muren, de stalen deuren, de twee hekken met prikkeldraad, alles lieten ze achter zich toen ze op het hete asfalt stapten en wachtten tot de poort piepend openging. Buiten stonden twee gezinnen te wachten. Twee vrouwen, vijf kinderen. Zo te zien stonden ze er al urenlang. De kinderen hadden vrolijk gekleurde tekeningen gemaakt waarmee ze hun vader verwelkomden.

Niemand stond op Nick Mason te wachten. Geen tekeningen.

Hij knipperde een paar seconden met zijn ogen en voelde de hete Indiana-zon in zijn nek branden. Hij was gladgeschoren, had een bleke huid, en was ruim een meter tachtig lang. Hij had een gespierd lichaam, maar was zo slank als een middengewicht. Boven zijn rechterwenkbrauw zat een oud litteken.

Hij zag de zwarte Escalade die met draaiende motor stond te wachten. Omdat de auto niet wegreed, liep hij ernaartoe.

De ramen waren getint. Hij zag pas wie er achter het stuur zat toen hij het portier aan de passagierskant opendeed. De chauffeur was een latino, wiens ogen schuilgingen achter een donkere zonnebril. Eén hand lag losjes op het stuur, de andere op de versnellingspook. Hij droeg een eenvoudig mouwloos wit t-shirt, jeans, werkschoenen, en een gouden halskettinkje. Donker haar dat hij met een zwart elastiek had samengebonden tot een paardenstaart. Nadat Masons ogen aan het beperkte licht waren gewend, zag hij de grijze plukjes tussen de donkere lokken en de groeven in zijn gezicht. Hij was minstens tien jaar ouder dan Mason. Maar het was een vent uit één stuk. Zijn armen zaten onder de tattoos, tot aan zijn vingers, en hij had drie ringetjes in zijn rechteroor. Mason kon het andere oor niet zien omdat de man zich niet naar hem omdraaide. ‘Mason,’ zei de man. Een constatering, geen vraag.

‘Ja,’ zei Mason.

‘Stap in.’

Ik ben nog geen vijf minuten buiten, dacht Mason bij zichzelf, en nu al houd ik me niet aan mijn eigen regels. Regel één: *nooit met onbekenden in zee gaan. Anders loop je de kans de bak in te draaien of onder de groene zoden te belanden.* Dat eerste is me al eens overkomen; ik zit er niet om te springen onder de grond te worden gestopt.

Vandaag had Mason geen keus. Hij stapte in en deed het portier dicht. De man had zich nog steeds niet naar hem omgedraaid. Hij schakelde en reed rustig het parkeerterrein van de gevangenis af.

Mason keek om zich heen. De binnenkant van de auto was schoon. De leren bekleding, de vloer, de ramen. Dat moest hij de man nageven. Het leek of de auto zo uit een showroom kwam.

Hij keek nog eens naar de tattoos van de man. Geen gevangenis-klus. Geen spinnenwebben. Geen klok zonder wijzers. Deze man moest heel wat tijd in de stoel van een echte professional hebben doorgebracht, en dat had hem waarschijnlijk heel wat geld gekost, ook al waren de kleuren hier en daar wat verbleekt. Er liep een Azteken-patroon over de hele lengte van de rechterarm, met een slang, een jaguar, een grafsteen en een paar Spaanse woorden die god weet wat betekenden. Waar geen misverstand over bestond waren de drie letters die in het groen, wit en rood op zijn schouder stonden, LRZ, La Raza, de Mexicaanse bende die in de West Side van Chicago de scepter zwaaide.

Weer een regel waaraan ik me niet gehouden heb, dacht Nick. Regel zeven: *nooit met benedeleden in zee gaan.*

Ze hebben wel trouw gezworen. Maar niet aan jou.

Er verstreek een uur in stilte. De man achter het stuur had niet één keer opzijkeken. Mason was benieuwd wat er zou gebeuren als hij de radio aanzette. Of gewoon iets zei. Toch hield hij zich stil. Regel drie: *bij twijfel je mond houden.*

Nadat ze de hele tijd de US 41 hadden gevolgd, namen ze een afslag. Even vroeg Mason zich af of het een valstrik was. Het was een onmiskenbare gevangenisreflex om altijd en overal op het ergste voorbereid te zijn. Op twee uur rijden van de gevangenis, in een dunbevolkte streek van Indiana, was het een koud kunstje om een afgelegen landweggetje te nemen, een paar kilometer tussen velden en akkers door te rijden om vervolgens je passagier een kogel door de kop te jagen. Kon je het slachtoffer ergens in een sloot achterlaten. Niemand zou al die moeite doen om iets te bewerkstelligen wat gemakkelijk geregeld had kunnen zijn, op een willekeurige dag op de luchtplaats van de gevangenis, maar toch voelde Mason zich over zijn hele lijf verstrakken toen de man naast hem vaart minderde.

Ze reden naar een benzinstation toe. De man stapte uit en stak de slang van de pomp in de tank. Mason bleef in de auto zitten en keek naar het winkeltje. Er kwam net een jonge vrouw naar buiten. Jaar of twintig. Korte broek, een topje en teenslippers. Mason had de afgelopen vijf jaar geen enkele vrouw in het echt gezien die zo gekleed was.

De man stapte weer in en startte de motor. Hij reed de snelweg op, in noordelijke richting. De kilometerteller gaf honderd aan. Donkere wolken pakten zich samen. Tegen de tijd dat ze de grens met Illinois bereikten, regende het. De chauffeur zette de ruitwissers aan. Het werd drukker op de weg, en het verregende wegdek glom in het licht van de auto's.

De hoge gebouwen werden door de mist aan het oog onttrokken, maar Mason zou deze stad uit duizenden herkennen, hoe donker de lucht ook was en hoe laag de wolken ook boven de straten hingen.

Hij was bijna thuis.

Maar eerst het lange stuk over de rivier de Calumet, met de hijskranen en ophaalbruggen en hoogspanningsmasten. De haven lag in de diepte. De haven, die ene avond toen zijn hele leven was bepaald, de avond die hem uiteindelijk naar Terre Haute had gevoerd, en naar een man die Cole heette. En nu was hij terug, veel eerder dan hij had verwacht.

Hij hield de straatnaambordjes in de gaten. 87th Street. 71st Street. Ze waren nu in de South Side. Het bleef regenen. De chauffeur reed almaar door. Garfield Boulevard. 51st Street. Als je ruzie wilde, hoefde je hier maar een bar binnen te gaan en de stamgasten te vragen of Canaryville nou bij 51st of 49th begon. Kon je erop wachten dat de emoties hoog opliepen. En dat het op een knokpartij uitdraaide, als het laat genoeg was.

Ze kwamen langs het uitgestrekte spoorwegemplacement. Honderden goederenwagons die op een locomotief stonden te wachten. Daarna het spoor dat langs de oostkant van zijn oude buurt liep.

Mason hield zijn adem in toen ze 43rd Street kruisten. Zijn hele leven kwam plotseling bij hem boven, in een stortvloed van bijna willekeurige herinneringen, zowel goede als slechte. Eddies vader die hen allebei meenam naar het oude Comiskey Park, de enige keer dat hij Michael Jordan had zien spelen. De eerste auto die hij jatte. De eerste keer dat hij een nachtje in de cel moest doorbrengen. Het feestje waarop hij een meisje uit Canaryville tegenkwam, Gina Sullivan genaamd. De dag dat hij voor hen tweeën een huis kocht, de enige plek waar hij zich uiteindelijk werkelijk thuis voelde... Al zijn herinneringen lagen daar, in Chicago. De steegjes en straten van de stad waren deel van hem gaan uitmaken, als het bloed dat door zijn lijf stroomde.

In het nieuwe Sox-stadion waren de lampen aan, maar het re-gende zo hard dat er niet gespeeld werd. Ze reden door naar het centrum en staken de rivier de Chicago over. De Sears Tower – het was en bleef de Sears Tower, wat voor nieuwe naam ze er ook aan gaven – domineerde de skyline en keek op hen neer toen de wolken onverwacht openbraken. De twee antennes staken als de hoortjes van de duivel de lucht in.

Op een gegeven moment verlieten ze de snelweg en reden ze North Avenue op, dwars door de North Side, tot Mason de oever van Lake Michigan zag. Het blauwgrijze water ging in de verte naadloos over in regenwolken. Toen ze Clark Street in reden, wilde Mason iets zeggen. Waarom breng je me helemaal naar de North Side, man? Voor een wedstrijd van de Cubs? Veel plezier dan.

Mason had een bloedhekel aan de Cubs. Hij had een bloedhekel aan alles wat met de North Side te maken had. Aan alles waar die buurt voor stond. In zijn jonge jaren was de North Side alles wat hij niet had. En nooit zou hebben.

De chauffeur draaide een straat in waar Mason die dag absoluut niet verwacht had te zullen komen. Lincoln Park West. Een lange straat vol exclusieve appartementencomplexen met uitzicht op het park en de kassen en het meer erachter. Hier en daar stonden een

paar herenhuizen, hoog genoeg om op straat neer te kijken, en op iedereen die daar voorbijging. De chauffeur minderde vaart en stopte voor een van de herenhuizen, een hoekpand, drie verdiepingen, met een zware voordeur en garageboxen. Voor de ramen op de hoogste verdiepingen waren ijzeren plantenrekken aangebracht. Er was een uitbouw, één verdieping, met een balkon dat uitkeek op de zijstraat, het park en het meer. Vijf miljoen voor zo'n locatie? Godsamme, waarschijnlijk nog wel meer.

De chauffeur verbrak de stilte. 'Ik ben Quintero.' Hij sprak zijn naam uit alsof hij een tequilafles leegdronk. Kien-TEE-ro.

'Werk je voor Cole?'

'Luister goed,' zei Quintero. 'Want wat ik ga zeggen moet je goed in je oren knopen.'

Mason keek hem verwachtingsvol aan.

'Heb je iets nodig,' zei Quintero, 'dan bel je mij. Raak je in de problemen, dan bel je mij. Niet zelf iets gaan verzinnen. Niet zelf proberen de boel op te lossen. Je belt mij. Tot dusver duidelijk?'

Mason knikte.

'Daarbuiten kan het me geen reet schelen wat je met je tijd doet. Je hebt vijf jaar gezeten, dus ga lekker zuipen, maak een lekkere wip, maakt mij niet uit. Als je maar goed onthoudt dat je je geen problemen op de hals moet halen. Als ze je voor wat dan ook oppakken, heb je twee problemen. Het probleem waarvoor ze je hebben opgepakt... en een probleem met mij.'

Mason wendde zijn blik af en keek uit het raam.

'Waarom zijn we hier?'

'Hier woon je nu.'

'Jongens als ik wonen niet in Lincoln Park,' zei Mason.

'Ik zal je een mobieltje geven. Als ik je bel, neem je op. Maakt niet uit hoe laat het is. Of het dag of nacht is. "Te druk" wil ik niet horen. "Niet beschikbaar" wil ik niet horen. Gaat je mobieltje, dan neem je op. En dan doe je precies wat ik zeg dat je moet doen.'

Mason hoorde het aan en liet de woorden tot zich doordringen.

‘Hier zit de telefoon in,’ zei Quintero. Hij pakte een grote envelop van de achterbank. ‘En ook de sleutels van de voor- en achterdeur. En de code van het alarm.’

Mason nam de envelop aan. Die was zwaarder dan hij had verwacht.

‘Tienduizend dollar cash, en de sleutel van een kluis van First Chicago aan Western Avenue. Begin van de maand krijg je steeds tienduizend.’

Mason keek de man nog eens aan.

‘Dat was het,’ zei Quintero. ‘Laat je mobieltje aanstaan.’

Mason deed het portier open. Voordat hij kon uitstappen pakte Quintero hem bij zijn arm. Mason verstrakte – weer zo’n gevangenisreflex: als iemand je beetpakt, bedenk je meteen welke van zijn vingers je het eerst zult breken.

‘Nog even wat,’ zei Quintero, die hem stevig vasthield. ‘Dit is geen vrijheid. Dit is mobiliteit. Dat zijn twee heel verschillende dingen die je niet door elkaar moet halen.’

Quintero liet hem los. Mason stapte uit en deed het portier dicht. Het regende niet meer.

Mason stond op het trottoir en keek toe hoe Quintero wegreed en in het donker verdween. Hij haalde de sleutel uit de envelop, deed de voordeur open en ging naar binnen.

De entree had een hoog plafond, en de lamp die boven Masons hoofd hing was een modern kunstwerk dat uit duizenden stukjes glas bestond. Op de vloer lagen grote tegels die diagonaal waren gelegd. De trap was van glanzend kersenhout. Mason keek een tijdje om zich heen, tot hij zich bewust werd van een bliepend geluid. Hij zag het alarmpaneeltje aan de muur, haalde de code uit de envelop en toetste de cijfers in. Het gebliep verstomde.

Rechts van hem was een deur naar een garage die ruimte bood voor twee auto’s. Er stond een Mustang. Hij wist precies wat het was: een 390 GT Fastback, bouwjaar 1968, een diepzwarte uitvoering van de auto waar Steve McQueen in reed in *Bullitt*. Een derge-

lijke bak had hij nooit gestolen, omdat je geen kunstwerk steelt om het vervolgens naar een *chop shop* te brengen, zo'n garage waar ze auto's uit elkaar halen om de onderdelen los van elkaar door te verkopen. Je steelt zo'n bak ook niet om er zelf mee te gaan rijden, al is het idee nog zo verleidelijk. Typisch een fout die amateurs maken.

De andere plek in de garage was leeg. Hij zag vage bandensporen op de vloer. Hier had nog een auto gestaan.

Achter een volgende deur ontdekte Mason een compleet uitgeruste fitnesszaal. Een reeks dumbbells, keurig twee aan twee gerangschikt, oplopend van niks tot de grote van twintig kilo. Een trainingsbank en een powerrack, een loopband, een crosstrainer. Hoog aan de muur was een televisie gemonteerd. In de hoek hing een grote stootzak. Er liep een spiegelwand over de hele breedte van het vertrek. Mason keek naar zijn spiegelbeeld, een meter of zes van hem af. Cole had gezegd dat Mason een gezicht had waarmee je overal ter wereld kon komen, maar hij had nooit gedacht dat hij ooit nog in een kast van een huis in Lincoln Park zou belanden.

Hij liep een grote trap op naar wat ogenschijnlijk de woonunit van het huis was. De chique, moderne keuken was uitgevoerd met glimmende granieten aanrechtbladen, een kookeiland met een Viking-fornuis en een grote, professionele afzuigkap. Van achter de ontbijtbar had je zicht op het grootste televisiescherm dat Mason ooit had gezien. Hij was er tamelijk zeker van dat de afmetingen ervan groter waren dan het vloeroppervlak van de cel waarin hij die ochtend ontwaakt was. Voor de televisie stond een U-vormige, zwartleren bank met een grote eiken salontafel in het midden. Op de bank konden met gemak twaalf mensen plaatsnemen. Het voelde raar dat het zo stil en leeg in huis was.

In de strak ingerichte eetkamer stond een tafel die groot genoeg was om plaats te bieden aan de twaalf mensen die in de keuken televisie konden kijken. Hij liep door naar wat een biljartkamer bleek te zijn. Een complete kamer om te poolen, met een biljarttafel met

rood vilt en een gehaakt netje bij elke pocket. De muren waren met donker hout gelambriseerd. Boven de tafel hingen twee Tiffany-lampen van gebrandschilderd glas. In een hoek van de kamer hing een dartbord, en in een andere hoek stonden twee luxe leren fauteuils met een humidior van bijna een meter hoog. Mason keek door de glazen deur naar de sigaren die erin werden bewaard en dacht aan Terre Haute, waar een simpele sigaret soms tien dollar deed. Sommigen deden letterlijk een moord voor een slof sigaretten.

Hij ging weer een trap op en kwam op de bovenste verdieping. Aan weerszijden van de lange overloop waren slaapkamers. Toen hij ook de deur aan het eind van de gang open wilde doen, merkte hij dat die op slot zat.

Mason ging weer naar beneden en vond in de keuken nog een deur, die toegang bleek te bieden aan een slaapkamersuite. Er stond een bed met een ijzeren ombouw en zwart beddengoed, waar een paar plastic tassen op lagen. Hij keek vluchtig wat erin zat. Broeken, overhemden, schoenen, sokken, ondergoed, riemen, een portemonnee, alles wat je eventueel nodig kon hebben. De meeste tassen kwamen uit winkels als Nordstrom en Armani. Er was er één bij van Balani, de chique kledingzaak in Monroe Street. Snel bekeek hij de etiketjes. Alles was in zijn maat.

Lijkt me niet het werk van mijn nieuwe vriend Quintero, dacht hij.

Mason liep terug naar de keuken en deed de koelkast open. Na vijf jaar lang gevangenis kost te hebben gegeten keek Mason verbijsterd naar de zalm, de gekookte en gekoelde kreeft, naar het bestorven vlees. Hij vond het bijna ondoenlijk om een keuze te maken. Onder in de koelkast zag hij flesjes bier staan, voornamelijk van microbrouwerijen waarvan hij nog nooit gehoord had. Hij pakte uiteindelijk een flesje Goose Island.

Hij ontkurkte het biertje en nam een flinke teug. Het deed hem denken aan de zomers van vroeger, toen hij thuis op de veranda zat, samen met Eddie en Finn luisterend naar een honkbalwedstrijd op

de radio. Of pratend met zijn vrouw en ondertussen kijkend naar hun dochter die een vuurvliegje probeerde te vangen.

Hij koos een doos van een cateringbedrijf met daarin een varkenshaasje, een shiitakesaus en flinterdunne spaghetti. Hij trok de keukenlaatjes open, op zoek naar het tafelzilver, vond een vork en at de hele portie koud op, staand in het midden van de keuken. Hij vroeg zich af wat er die avond in Terre Haute op het menu zou staan.

Woensdag, zei hij bij zichzelf. Meestal hamburgers. Of wat daarvoor door moest gaan.

Nadat hij had gegeten ging hij op de zwartleren bank zitten, vond de afstandsbediening en zette de televisie aan. Hij maakte het zich gemakkelijk, legde zijn voeten op de tafel, nam nog een paar flinke teugen van zijn biertje, vond een door de regen uitgestelde wedstrijd van de White Sox, en bekeek de laatste inning. De Sox wonnen. Een paar minuten lang zapte hij langs de verschillende zenders, gewoon omdat het kon. Als je dat in de grote zaal deed, kreeg je iedereen over je heen. Hij zette de televisie uit.

Hij liep terug naar de koelkast, pakte nog een flesje Goose Island, deed de grote glazen schuifpui in de keuken open en liep naar buiten. Hij bevond zich een flink eind boven straathoogte, op een terras met een zwembad dat verzonken lag in de grote betonnen uitbouw. Het bad was van blauwsteen, er brandden lampen onder water, dat in een zeegroene tint oplichtte in het donker. Op het terras stonden stoelen, een tafel en een barbecue, en er was een barretje, perfect om een feestje te bouwen.

Mason liep naar de balustrade en keek uit over het park, met daarachter de eindeloze horizon van Lake Michigan. Hij zag de lichtjes van een stuk of vijf bootjes op het water en hoorde de gedempte bastonen van een auto die door de straat reed. Een perfecte zomeravond om in de stad te zijn. Mogelijkheden te over om ergens naartoe te gaan.

Er kwam een briesje vanaf het meer, en even ging er een huivering door hem heen. Zestien uur geleden was Mason wakker ge-

worden in de cel van een streng beveiligde gevangenis. Nu stond hij in een groot huis in Lincoln Park met een biertje in de hand over het meer uit te kijken.

Ik wist dat die man veel gedaan kon krijgen, maar ik zat vanmorgen verdomme nog in een federale gevangenis en nu hebben ze me vrijgelaten. Hoe heeft die vent dat in godsnaam voor elkaar gekregen?

Misschien weet ik nog niet de helft van die man...

Net toen hij zich wilde omdraaien, keek hij omhoog en zag hij de bewakingscamera. Het rode lampje ervan knipperde. Ook in de drie andere hoeken hingen camera's. Iemand hield hem op afstand in de gaten.

Zo zag zijn leven er nu uit. Hij had het gevoel dat hij constant zijn adem inhield en wachtte op het ogenblik waarop duidelijk werd welke prijs hij hiervoor moest betalen. Hoelang zou dat moment op zich laten wachten?

Hoelang zou het duren voordat de telefoon ging?

Toen hij ten slotte naar binnen liep en in bed ging liggen, bleef hij een hele tijd naar het plafond staren. Hij was moe. Maar zijn lichaam wachtte op het moment dat de bewaker zou aankondigen dat het licht uitging. Hij wachtte op de metalige klik waarmee zijn celdeur zou worden afgesloten. Dan de zoemer, die eenzame toon in de verte, waarmee hij de afgelopen vijf jaar was gaan slapen, elke avond weer.

Hij lag klaarwakker te wachten. De geluiden kwamen niet.

Nick Mason hoorde de naam Darius Cole voor het eerst toen hij er vier jaar van zijn vijftiengjarige tot levenslang in Terre Haute op had zitten.

Het was een streng beveiligde instelling, die uit zes afzonderlijke afdelingen bestond, een doolhof van verschillende vleugels, met saaie grijze muren die zich tot in de oneindigheid leken uit te strekken. Om het terrein stond een hoog hek met prikkeldraad. Daarachter een stukje niemandsland. Dan nog een hek met prikkeldraad. Op elke hoek een wachttoren.

Er zaten vijftienhonderd gevangenen, onder wie een paar van de meest beruchte criminelen van het land. Seriemoordenaars, moslimterroristen. Een man die vier kinderen had verkracht en vermoord. Ze waren allemaal hiernaartoe gestuurd. Op een van de afdelingen zaten mensen die hier zouden sterven, net als Timothy McVeigh destijds, vastgebonden op een tafel en geïnjecteerd met kaliumchloride, want Terre Haute was tegenwoordig de enige gevangenis waar federale doodvonnisen werden voltrokken.

Van de bewakers kreeg je te horen wanneer je moest opstaan en wanneer je moest gaan slapen. Zij gaven aan wanneer je uit je cel mocht of wanneer je nog dertig seconden had om weer naar binnen te gaan. Ze waren te allen tijde gemachtigd om je te fouilleren. Ook mochten ze je cel doorzoeken, je bed overhoophalen en in al je spullen graaien, waarbij je dan op de gang moest blijven wachten, met je gezicht naar de muur.

Dat was het leven dat Nick Mason leidde.

Hij was op de luchtplaats toen hij Darius Cole voor het eerst ontmoette. Hij zat op een picknicktafel naar de latino's te kijken die aan het honkballen waren. Het was een ideale zomerdag, zo'n heerlijke dag waarvan je heel onrustig kon worden als je niet oppaste. Voordat hij voor jaren achter de tralies ging had Mason altijd naar zijn eigen zorgvuldig opgestelde regels geleefd, die hij door de jaren heen aan de hand van zijn ervaringen had bijgesteld, om te overleven en niet in de gevangenis te belanden. Maar nu hij hier zat, was er van die regels alleen de kale essentie overgebleven. Ze hadden te maken met overleven, van dag tot dag, om niet helemaal gek te worden, om te voorkomen dat hij ging nadenken over hoe fijn het zou zijn om aan de andere kant van die hekken te leven. Om te voorkomen dat hij nadacht over wat er gebeurd was, over de mensen die hij had achtergelaten. Die avond bij de haven, de reden waarom hij hier beland was. Hij wilde niet nadenken over de toekomst, hoeveel dagen hij nog voor de boeg had, dagen waar geen eind aan leek te komen.

Dat was zijn nieuwe regel 1 (gevangenisversie): *richt je op de dag van vandaag. Morgen bestaat niet.*

Elke ochtend om zes uur werden de hoofden geteld. Aan het eind van de gang ging een harde zoemer, waarna de bewakers langskwamen om te controleren of er in elke cel twee gevangenen waren. Om zeven uur moest je je hebben aangekleed. Dan ging de celdeur open.

Iedereen liep dan in een lange rij achter elkaar aan om te gaan

ontbijten. Als je een van de laatsten was, moest je je eten snel naar binnen proppen, want de dagtaken begonnen om acht uur. Mason werkte in de wasserij. Dat werd beschouwd als een luizenbaantje, al had Mason er een hekel aan om de vieze kleren van zijn medegevangenen door zijn handen te moeten laten gaan. Het eerste dagdeel duurde vier uur. Om twaalf uur lunch, weer snel eten als je achter in de rij was komen te staan. Daarna een uur cursussen of een gesprek met de counselor of gewoon tijd voor jezelf in je cel. Om twee uur mocht je dan eindelijk naar buiten.

Dat was het moment waar Mason voor leefde, elke dag weer. Dan was hij even weg van de grijze muren en het kunstlicht, dan mocht hij naar buiten om de zon op zijn gezicht te voelen en naar de bomen in de verte te kunnen kijken die aan de andere kant van de hekken stonden. Dan kon hij zijn benen strekken en op het gras lopen en denken aan de simpele dingen des levens die hij ooit als vanzelfsprekend beschouwde. Soms ging hij gewoon aan een van de tafels zitten om de frisse lucht op te snuiven.

Andere gevangenen hadden vaak post bij zich. Ze gingen hun brieven van thuis dan zitten lezen, en soms lasen ze gedeelten aan de anderen voor. Gewoon om de tijd door te komen.

Mason had nooit post bij zich, en hij had geen enkele interesse in de brieven van anderen. Vier jaar lang had hij de postkar voorbij zien komen, zes dagen per week, en hij had geleerd er niets van te verwachten. Om niets te voelen terwijl de anderen hun brieven kregen en die openscheurden.

Het was een van de harde lessen van het gevangenisleven. Als je je hoop beperkte tot het leven in de instelling zelf werd je het minst teleurgesteld.

Deze middag hoorde hij iemand een stukje uit een brief voorlezen die hij van zijn vrouw had gekregen en waarin ze iets grappigs beschreef. Mason zat dicht genoeg bij het honkbalveld om de wedstrijd te kunnen volgen, maar niet te ver van de andere blanken, die aan de tafels achter hem zaten. Het was inmiddels een automatisme

geworden. Op dit uur van de dag was de wereld in drie groepen verdeeld – de blanken aan de tafels, de zwarten in de fitnessruimte en de latino's op het honkbalveld. Iedereen bleef binnen zijn eigen groep. De eerste keer dat je je daarbuiten waagde, kreeg je een waarschuwing. Ging je nog een keer de fout in, dan kreeg je wat je verdiende.

Er kwam een bewaker op hem af. Hij was een van die lieden die zich altijd gedroegen alsof ze de directeur *himself* waren. Misschien kwam het doordat de man nauwelijks boven de één meter achtenzestig uitkwam.

‘Mason,’ zei de bewaker.

Mason keek op.

‘Meekomen. Iemand wil je spreken.’

Mason bleef rustig zitten.

‘In de benen, makker. Meekomen.’

‘Zeg eerst maar wie me wil spreken.’

De bewaker deed een stap naar hem toe en sloeg zijn armen over elkaar. Omdat Mason op de picknicktafel zat, konden de twee mannen elkaar recht in de ogen kijken.

‘We gaan naar meneer Cole,’ zei de bewaker. ‘Opstaan en meekomen.’

‘Werkt meneer Cole hier?’

‘Nee, die zit hier een tijdje, net als jij.’

Het was duidelijk dat dit niet om een routinegesprekje ging.

‘Ik pas,’ zei Mason. ‘Zeg maar dat hij het niet persoonlijk moet opvatten.’

De bewaker leek van zijn stuk gebracht. Dat Mason zijn verzoek naast zich neerlegde, paste kennelijk niet in het scenario dat hij in gedachten had.

‘Zo doen we dit niet,’ zei hij. Hij trok zijn broek op en liep weg.

Mason snapte dat dit waarschijnlijk niet het eind van het verhaal was. Het verbaasde hem dan ook niets toen hij later op de dag, toen hij in zijn cel zat, op de gang een schaduw zag verschijnen, vlak voor

zijn celdeur. Wat hem wel verbaasde was dat de schaduw niet van de gedrongen bewaker bleek te zijn, maar van twee medegevangenen die hij nooit eerder had gezien, allebei zwarte mannen die qua lichaamsbouw zo voor de Bears konden uitkomen. Naar schatting waren de twee goed voor tweehonderdzeventig kilo in gevangenis-kledij gestoken spiermassa. Ze versperden de doorgang en sloten al het licht buiten, als een zonsverduistering.

Mason nam zich voor rustig te blijven. Dat was regel 2 (gevangenisversie): *nooit je zwakke kant laten zien. Nooit laten merken dat je bang bent. Sowieso nooit iets laten merken.*

‘Kan ik jullie ergens mee helpen, jongens?’ zei hij. Hij zat op zijn bed en maakte geen enkele aanstalten om in beweging te komen. ‘Zo te zien zoeken jullie iemand.’

‘Mason,’ zei de een. ‘Meneer Cole wil je spreken. En het is geen verzoek.’

Mason stond op. De twee mannen gedroegen zich beleefd en terughoudend.

Ze liepen aan weerszijden van hem. De andere gevangenen keken op toen ze langs hun cellen kwamen. Aan het eind van het cellenblok keek de bewaker even op en liet ze toen door naar de volgende gang. Mason voelde zich in de paar seconden dat ze alleen waren bijzonder kwetsbaar. De twee mannen konden hem elk moment in elkaar rammen. Maar ze liepen gewoon door, en Mason liep met ze mee. Er werd geen woord gesproken. Wat hem betrof, was dat een regel van vroeger die ook hier in de gevangenis gold, regel 3: *bij twijfel je mond houden.*

Ze kwamen weer bij een bewaker. Mason betrad nu de beveiligde verblijfsafdeling, een aparte vleugel waar plegers van ernstige delicten waren ondergebracht. Mannen die niet geschikt waren voor de algemene afdeling maar die niet van elkaar hoefden te worden geïsoleerd. Daarom zag je hier glas in plaats van tralies en kon er worden volstaan met een centrale bewakerspost op de eerste verdieping die zicht bood op de gemeenschappelijke ruimte. Mannen zaten

in groepjes te kaarten. Anderen zaten televisie te kijken. Mason vond het opmerkelijk dat de mannen zich niets leken aan te trekken van de verschillen in etnische afkomst.

Blanken en zwarten en latino's zaten door elkaar heen, iets wat je nooit ofte nimmer op de algemene afdeling zou zien.

Mason werd naar de cel aan het eind van de gang op de eerste verdieping gebracht. Het eerste wat hem opviel was het grote aantal boeken in de cel. Op een van de twee bedden lagen grote stapels boeken. Het andere bed was netjes opgemaakt; er lag een rode deken op die mooier was dan wat hij elders in de gevangenis had gezien.

Hij zag allereerst het kale hoofd. De man stond met zijn rug naar de deur en keek in de spiegel. Hij was zo'n man die net zo goed vijftig als vijfenzestig zou kunnen zijn. Omdat hij geen haar had, kon je daar niets uit afleiden. Zijn gezicht was zo glad als zijn hoofd. Geen rimpeltje te bekennen. Maar dat zag je wel vaker bij mannen die levenslang hadden. Al die jaren in de bak, weinig zon gehad. Alleen aan zijn ogen was op te maken hoe oud hij ongeveer moest zijn. Hij droeg een montuurloos brilletje, dat op het puntje van zijn neus balanceerde.

Naar de leeftijd van Darius Cole bleef het misschien gissen, maar de man was onmiskenbaar zwart. Zo zwart als een duister gemoed, als een linkse hoek van Ali of een gitaarrife van Muddy Waters dat op een zwoele zomeravond uit de Checkerboard Lounge kwam.

'Nick Mason.' Hij had een aangename, rustige stem. Als je niet beter wist, zou het de stem van een kalme, tevreden man kunnen zijn.

Mason liet zijn blik nog eens door de cel gaan en zag steeds meer zaken die in strijd met de regels waren. Een lamp met snoer en gloeilamp. Een laptop. Een theepot op een warmhoudplaatje.

'Ik ben Darius Cole,' zei hij. 'Ken je me?'

Mason schudde zijn hoofd.

'Jij komt toch uit Chicago?'

Mason knikte.

‘En toch zegt mijn naam je niets?’

Weer schudde Mason zijn hoofd.

‘Je wordt ook niet geacht mijn naam te kennen,’ zei Cole. ‘Je wordt niet geacht wat dan ook over me te weten. Dat is les nummer één, Nick. Een te groot ego kan je fataler worden dan een kogel.’

‘Met alle respect,’ zei Mason, ‘maar ik kan me niet herinneren dat ik me vandaag voor een cursus had opgegeven.’

Mason verwachtte dat hij door de twee mannen zou worden beetgepakt. Hij stelde zich al voor hoe dat zou voelen, twee handen die hem bij zijn schouders pakten en hem in een ijzeren greep hielden. Maar Cole glimlachte alleen maar en hief zijn hand.

‘Iedereen die hier zit, neemt een bepaalde pose aan,’ zei hij. ‘Daar heb ik alle begrip voor. Maar als je bij mij bent, is dat echt niet nodig.’

Cole pakte de stoel die bij zijn bureau stond en zette hem midden in de cel neer. Hij ging zitten en nam de tijd om Mason eens goed te bekijken.

‘Ik schuif die bewaker elke week wat geld toe, en in ruil daarvoor doet hij bepaalde klusjes voor me. Door jouw reactie voelt hij zich een sukkel. Denk je dat hij dat snel zal vergeten?’

Mason haalde zijn schouders op. ‘Bewakers vergeten nooit wat.’

‘Je zult het wel raar gevonden hebben. Misschien wilde je daarom niet met hem mee. Was je dan helemaal niet nieuwsgierig naar wat ik te vertellen zou hebben?’

Mason haalde diep adem en koos zijn woorden met zorg. ‘Als ik erin toestem om met jou te gaan praten,’ zei hij, ‘is de kans groot dat je iets van me wilt. Als ik dan niet bereid ben dat te doen, beledig ik je niet alleen, maar wijs ik je ook nog eens recht in je gezicht af. Dan jaag ik je helemaal tegen me in het harnas.’

Cole boog zich naar voren en hoorde hem aandachtig aan.

‘Als ik wel bereid ben te doen wat je van me vraagt, is de kans groot dat het om iets gaat waar een luchtje aan zit, iets waar ik liever niets mee te maken wil hebben. Maar misschien voel ik me wel

gedwongen het toch te doen. Dus jaag ik weer anderen tegen me in het harnas. Misschien een heleboel.'

Cole knikte langzaam.

'Dus als iemand zegt dat jij me wilt spreken,' zei Mason, 'is het vanuit mijn oogpunt gezien alleen maar logisch om...'

'Dan is het alleen maar logisch,' zei Cole, hem onderbrekend, 'om helemaal niet met me te praten.'

Cole knikte weer. Hij glimlachte. 'Je zou eigenlijk naar Marion zijn gegaan,' zei hij. 'Maar ik wilde dat je hier geplaatst werd.'

Mason snapte niet onmiddellijk wat de man bedoelde. Marion was een andere federale gevangenis. Als je in Chicago veroordeeld werd, ging je óf naar Marion óf naar Terre Haute.

'Breng hem maar weer weg,' zei hij. Hij gebaarde naar de twee mannen. 'Ik ben klaar met hem. Voorlopig.'

Hij glimlachte nog steeds toen Mason werd afgevoerd.